

Büşra Ersanlı'dan haber var

KORAY ÇALIŞKAN

Türkiye / 29/11/2011

"Büşra Hoca'da sıkıntının 's'i yok. Daha genç görünüyor. Yüzü cıvıl cıvıl, pırıl pırıl."

geçen hafta 'güzel' bir haber aldım. Büşra Ersanlı cezaevine davet ediyordu. Gurur duydum, ismimi yazdırdım ve kendimi Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde buldum. Beraber gittiğim iki arkadaşıyla arabamızı cezaevinin karşısına park ettik. İlk kez bir hocamı, bir meslektaşımı cezaevinde ziyarete gidiyordum. Genelde üniversitelerde buluşuruz biz.

İçim az buruktu. Çevrede tutuklu yakınları.. Yüzler kaygılı. Anneler-babalar, bir minik kız.. Halasını görmeye gelmiş. 6 yaşında bir melek. İsmi gibi. Kısa bir süre sonra bizi içeri alıyorlar. Jandarmalar ve cezaevi çalışanları gayet iyi davranıyor, hepsi Büşra Hoca'yı tanıyor, sayıyor.

Önce kimlikler alındı. Erkekler bir tarafa, kadınlar başka tarafa. Hızlıca arandık. Ceplerimiz boşaltıldı. Arama odalarına ikişer ikişer alıyorlardı. Ablasını ziyarete gelmiş 8 yaşında bir güzel çocukla birlikte girdik. Ceplerimizi boşalttılar. Onun cebinden bolca şeker, benimkinden iPhone çıktı. Aldılar. Çocuk "Niye ki" der gibi baktı. Jandarma başını okşadı, "olmaz" dedi. Yasak. Şekerleri bir dolaba kilitlediler.

İçeri gitmek için retina taraması yapıyorlar. Herkes bir makineye eğiliyor. Makine gözünüzü okuyor. Başınızı ayarlamak lazım, baktığınız yerde bir koyu renk ayna, kendinizi görüyorsunuz. Aynadaki yeşil ışık kaşlarınızın arasına denk geldiğinde duruyorsunuz. Doğru yaparsanız tam alınıza, kaşlarınızın ortasına bir kırmızı ışık çakıyor alet. Vurulmuş gibi. Testten geçince insan nedense seviniyor. Foucault'nun bahsettiği modern disiplin süreçlerinin uygulamalı hali. İnsan paşa paşa kendi kendinin celladı oluyor. Her şey pek high-tech. Sonra içeri giriyorsunuz. Önünüzde çok kalın bir cam, arkasında ziyarete gittiğiniz tutuklu. Duvarlar boyasız. Sandalyeler eski. Cezaevi dışındaki temizlik düzen burada pek yok. Telefonla konuşuyorsunuz ama onlar high-tech değil. Bazı ahizelerin bağlantıları kötü, konuşurken içeri ittirmek gerekiyor.

Büşra Ersanlı ile konuşuyoruz. İlk kez üç ay önce görüşmüştük. Akademik bir mesele. Her kitabını okuduğum, saydığım bir entelektüel. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu için de durum aynı. Önceleri defalarca yazışmışlar,

görüşmüşler. Hatta kurduğu bölüme hoca olmasını rica etmiş. Son olaylardan sonra aramamış, sormamış. Üç kişiyiz. Diğer arkadaşları çok yakınları. Malum, muhabbetleri daha uzun sürüyor. Ben biraz 'dolaşıyorum'. Başka aileleri izliyorum. Gençecik kadınlar, 18, 19 yaşında. Kalın camın arkasında bir masanın üzerinde sevdikleriyle konuşuyorlar. Bazıları, hani çocuklar yere ayaklarını açarak, o en şirin halleriyle otururlar ya... Camın önüne öyle çocuklar gibi tünemişler. İnsan, "Bunlar çocuk yahu" diye düşünüyor, oradaki genç arkadaşlar alınmasın. Dal gibi, hepsi öğrencilerim yaşında öğrenciler... İnsanın içi buruluyor. Zaten yan binada 13-14 yaşında çocuklar dahi varmış. Oraya gidemem işte. Kalp dayanmaz.

O sırada, daha sonra Taksim'de bir reggae kulübü işlettiğini öğrendiğim bir arkadaş yanıma geliyor. "Pınar Öğünç'ün Radikal'de yazdığı 'küçük Büşra' sizinle konuşmak istiyor" diyor. "Keşke BDP'li olsaydım, o zaman bu kadar üzülmeydim. Ben parti üyesi bile değilim. Basınla ilişkiler komisyonuna yardım ediyorum diye beni terörist şüphesiyle tutukladılar" diyor 'küçük Büşra'. Sesi net, mutlu, güçlü. Üzgün ama moralsiz değil. BDP'ye destek olmaktan dolayı pişman da değil.

Cezaevi, herkesi, aileleri, tutuklananları daha da politikleştiriyor. Birken bin oluyorlar. Başka bir aileyle konuşuyorum. Kızları gençecik. Üniversitede bir pankartın altında görülmüş. 9 aydır içeride. Babası "BDP'nin gençlik örgütüne üye diye aldılar" diyor ama örgütün adını anımsamıyor. Politik değil. Trakyalı. Ama o da politikleşmiş. Nerdeyse BDP'ye katılacak.

Büşra Hoca'nın yanına yürüyorum. Biraz depresifim. Dışarıdaki tanıdıklarımı, arkadaşlarımı anımsıyorum. Bu günlerde çevremdeki birçok kişi depresif. İçeriler sıkın. Tam bilemediğimiz bir duygu herkesin içini sıkıyor. Eskiden böyle değildi. Bir eyleme gidilirdi, polis en fazla itip kakardı. Bir gün iki gün içeri alınırdınız. Sonra çıkardınız. Bir pankart altında durdunuz diye terör şüphesiyle iki yıl yatmazdınız. İç sıkıntısı ondan. Büşra Hoca'da sıkıntının 's'i yok. Daha genç görünüyor. Yüzü cıvıl cıvıl, pırıl pırıl. Morali tam. Zaten herkese gülücükler dağıtıyor. İçeride depresyon sıfır. "KCK ne ben bilmiyorum. Şiddete karşı insanlarız.

Burada düşüncelerimiz nedeniyle rehin alındık" diyor. Bunu derken bile içinde sıkıntı yok. Bir insanı içeri alıp gücünü yok ettik sanabilirsiniz. Öyle değil, muktedir kılıyorsunuz. KCK tutuklamaları bu nedenle daha da politikleşmiş kadrolar yaratıyor. Yarın Büşra Ersanlı'nın doğum günü. Kutlu olsun. Seneye umarım dostlarıyla, yakınlarıyla ve çok özlediği öğrencileri ve meslektaşlarıyla kutlar.